

1 симфонии (една „Трагична“ и една „Иронична“), една симфоническа поема „Петеръ Шлемилъ“, две симфонически сюити, две увертюри, вариационът „Трагическа история“ и една „Танцова симфония“, „Прелюдия и fuga“ — за оркестъръ, сюита „Сънна игра“ за камероркестъръ, единъ концертъ за цигулка съ оркестъръ; „Интродукция и валсъ-каприче“ за цигулка и оркестъръ; „Нахтщюк“ (серенада) за чело, арфа, 4 хорни и оркестъръ; 3 струни квартета; две прелюдии и фуги за органъ; единъ Реквиемъ за хоръ, оркестъръ и органъ; една меса; „Победителъ“ — сатирична тонова картина за алтъ-соло, хоръ и оркестъръ; „Слава и вѣчностъ“ — за теноръ-соло и оркестъръ; „In memoriam“ за хоръ, соли и оркестъръ, и оперитъ: „Орлеанска дева“, „Сатанела“, „Емерихъ Фортунатъ“, „Дона Диана“ — (най-популярната негова опера), „Рицаръ Синята брада“, „Олофернъ“ и „Сатюала“, „Игра или сериозностъ“ (Дрезденъ, 1929); „Гондолиерътъ на дожа“ и „Казавола“, оперетата „Страхъ предъ брака“. музика къмъ Стриндберговата драма „Сънна игра“, солови и хорови пѣсни.

Резонансъ — 1) единъ акустически феноменъ, състоящ се въ усилянето на единъ тонъ, полученъ отъ струна или друго, трептенията на който се предаватъ на единъ корпусъ (резонансовъ сандъкъ), съ който е непосредствено свързанъ. При Р-а се образуватъ хармоничнитъ тонове, които придружаватъ звученieto на единъ главенъ тонъ, и чиято съвкупностъ определя естеството на цвѣта или тембъра на тона. Феноменътъ на Р-а определя и образуването на диатоничната гама — чрезъ приликата или родството на тоноветъ, отъ които се образува. 2) Подъ Р. на една зала (концертна) или църква се разбиратъ акустическитъ условия въ нея, които съдействуватъ или прѣчатъ за едно хубаво звучене на изпълняваната композиция — отъ тамъ и изразътъ „добъръ“ и „лошъ“ Р.

Резонаторъ — се нарича уредъ, служащъ за акустически наблюдения и изследвания на тоноветъ (анализиране на диференциитъ тонове и обертоноветъ), който чрезъ усилива-

нето, което предава на тоноветъ, въ спомага за това изследване.

Рейе, Луи Етиенъ Ернстъ — Reyerer или Rey, Louis Étienne Ernest — значителенъ французски композиторъ и музикаленъ писателъ, род. 4 дек. 1823 въ Марсилия, умр. 15 ян. 1909 въ Лаванду, училъ въ частното музикално училище въ Марсилия, билъ чиновникъ въ Алжиръ, занимавайки се самъ усърдно съ музика, а, а следъ връщането си въ Парижъ, билъ при Луиза Фаранж, билъ библиотекаръ на „Голѣмата опера“, писалъ: „Китка“ — ода-симфония, кантата „Победа“, оперитъ: „Статуята“, „Херостратъ“, „Сигуръ“ и „Салам-мбо“, балета „Сакунтала“, църковни творби и пѣсни — въ духа на новоромантицитъ. Сборникътъ отъ неговии статии „Notes de musique“ го издватъ като единъ даровитъ фейлетонистъ.

Реквиемъ, лат. Requiem — Missa pro defunctis — се нарича въ католическата църква погребалната литургия или опѣло, което започва съ думитъ Requiem aeternam — отъ тамъ и името. Р. се различава отъ обикновената меса и по това, че въ него радостнитъ пѣснопѣния: Gloria Patri, Gloria in excelsis и Alleluja, както и Credo, сж изхвърлени, и възъ Agnus Dei думитъ miserere nobis сече замѣстватъ отъ Dona eis requiem. Прочути Р. сж писали: Моцартътъ (1791), Керубини (1816), Берлиозътъ (1838), Верди (1878) и Брамсъ. „Ein deutsches R.“ на Брамсъ не е истински Р., а една музика на свободно избрани текстове отъ свещенитъ книги — „една проповѣдь върху живота и смъртъта“.

Релстабъ, Хайнрихъ Фридрихъ Лудвигъ — Reilstab, Heinrich Friedrich Ludvig — музикаленъ писателъ и критикъ, род. 13 апр. 1799 въ Берлинъ, умр. 27 ноем. 1860 с. т., билъ отначало войникъ, после офицеръ, математикъ — до като най-после, поддѣ влиянието на Л. Бергеръ и Б. Кладинъ, се посветява на писателство, като живѣе въ Франкфуртъ, Дрезденъ, Бонъ — за да се установи най-после на постоянно мѣстожителство въ Берлинъ, писалъ: „Музикални присъждания“, „Францъ Листъ“, „Лудвигъ Бергеръ“, „Формата на операта следъ Мцартъ“ и много музикални нувели, полемични и критически статии.